FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JOSÉ LUIS DA CRUZ VILAÇA
fremsat den 10. december 1986 *

Høje Domstol.

1. Sagsøgeren, Yves Boutellier, der har været tjenestemand ved EF siden 1959, har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 19. december 1984, hvorved Jürgen Mensching blev udnævnt til chef for afdelingen »Energi (bortset fra Kul), Kemi, Landbrugsprodukter og Næringsmidler« under Generaldirektoratet for Konkurrence.

Denne udnævnelse skete efter offentliggørelsen af en meddelelse om ledig stilling KOM/1421/84 af 26. oktober 1984, hvortil nitten tjenestemænd, herunder sagsøgeren, indgav ansøgning.

Efter at ansøgningerne var blevet behandlet af Det Rådgivende Udvalg for udnævnelser i lønklasserne A 2 og A 3 (»groupe Noël«), afgav udvalget den 17. december 1984 en udtalelse, hvorefter fem ansøgere — herunder Mensching, men derimod ikke sagsøgeren — navnlig blev anbefalet til stillingen.

Den 19. december behandlede Kommissionen ansøgningerne og besluttede at udnævne Mensching til stillingen som kontorchef.

Beslutningen blev truffet på et tidspunkt, da de to franske kommissionsmedlemmer, Ortoli og Pisani, var fratrådt og derfor ikke længere var medlemmer af Kommissionen.

Rådet havde i sine møder den 9. november og 11. december 1984 besluttet ikke at udnævne efterfølgere for de franske medlemmer, fordi den nye Kommission skulle træde i funktion den 5. januar 1985.

Såvel klage som stævning er rettidigt indgivet, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 90 og 91.

2. Jeg skal herefter behandle de forskellige anbringender, som sagsøgeren har fremført til støtte for sit søgsmål.

I stævningen har sagsøgeren som første annullationsgrund gjort gældende, at Kommissionen på tidspunktet for den anfægtede beslutning ikke var korrekt sammensat i henhold til artikel 10, stk. 1, fjerde afsnit, i Traktat om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De Europæiske Fællesskaber (Fusionstraktaten af 8. april 1965).

Dette anbringende savner grundlag.

Ifølge artikel 12 i den nævnte traktat kan Rådet beslutte ikke at udnævne nogen efterfølger for de kommissionsmedlemmer, hvis tjeneste ophører førend udløbet af deres tjenesteperiode. Rådet traf sin beslutning vedrørende Ortoli og Pisani under hensyn til, at der kun resterede et ganske kort tidsrum førend udløbet af deres tjenesteperiode.

* Oversat fra portugisisk.

I øvrigt kan, som Kommissionen har anført det i sit svarskrift, bestemmelsen i Fusionstraktatens artikel 10 ikke i sig selv rejse tvivl om Kommissionens funktionsdygtighed, når henses til det almindelige retsprincip om forvaltningens kontinuitet.

Det samme gælder i tilfælde, som det ikke er menneskeligt muligt at øve indflydelse på, såsom det tilfælde, at et kommissionsmedlem, der eventuelt er sit lands eneste medlem af Kommissionen, afgår ved døden.

Da det endvidere ikke bestrides, at det i artikel 17 i Fusionstraktaten opstillede krav om »quorum«, der gælder for Kommissionens virksomhed, var opfyldt, kan jeg kun nå til det resultat, at beslutningen om at udnævne Mensching ikke kan anfægtes under henvisning til tvivl om den myndigheds kompetence, der traf denne beslutning.

Den samme fortolkning har Kommissionen og Rådet lagt til grund i deres besvarelse af de skriftlige forespørgsler nr. 1941 og 1942/84 fra Europa-Parlamentet, hvori de udtrykkeligt og uden forbehold tiltrådte den opfattelse, at Kommissionen i fuldt omfang kunne varetage sine opgaver, ligesom de foranstaltninger, den traf i det pågældende tidsrum, ubetinget var gyldige, fordi dens sammensætning på et hvilket som helst tidspunkt opfyldte de gældende bestemmelser.

Dette gjaldt også andre udnævnelser, samt foranstaltninger af forskellig art, der — således som der er blevet henvist til det under den mundtlige forhandling — blev truffet af Kommissionen i den nævnte tomånedersperiode, hvorfor der ikke ses at være noget grundlag for sagsøgerens opfattelse, hvorefter Kommissionen alene var kompetent til at træffe afgørelser om forhold af så uopsættelig karakter, at enhver udsættelse ville have kunnet skade Fællesskabets interesser.

Sagsøgeren har dog i sidste ende — under den mundtlige forhandling — indrømmet, at Kommissionen ikke var ukorrekt sammensat, hvorfor den gyldigt også kunne træffe afgørelser.

Anbringendets selvstændige karakter er i øvrigt også blevet svækket, idet sagsøgeren allerede under skriftvekslingen og derpå — entydigt — under den mundtlige forhandling knyttede anbringendet om, at der foreligger en fejl, sammen med den påståede hast og overilethed, hvormed Kommissionen skal have handlet, hvilket ifølge sagsøgeren godtgør, at der er tale om magtfordrejning.

Det første af sagsøgeren anførte anbringende går således ind under det fjerde anbringende, hvorfor jeg skal behandle de hermed forbundne problemer i forbindelse med dette sidstnævnte anbringende.

I øvrigt står dette fjerde anbringende også i snæver sammenhæng med sagsøgerens øvrige anbringende, idet de alle reelt vedrører den påstand om magtfordrejning, som sagsøgeren har foreholdt Kommissionen.

Jeg skal herefter i rækkefølge behandle anbringenderne for så vidt angår deres specifikke og selvstændige indhold.

2.1. Efter sagsøgerens opfattelse har Kommissionen udnævnt en ansøger til stillingen, der i modsætning til sagsøgeren ikke besad nogen faglig erfaring i forhold til de kvalifikationer, der krævedes ifølge meddelelsen om ledig stilling.

Kommissionen har derfor tilsidesat vedtægtens artikel 7, stk. 1, hvorefter den enkelte tjenestemand skal ansættes »i en stilling i hans kategori eller tjenestegruppe« og der herved »udelukkende [skal] tages hensyn til tjenstlige synspunkter og uden hensyn til statsborgerskab«.

Efter sagsøgerens opfattelse udgør dette et selvstændigt anbringende, der adskiller sig fra det følgende anbringende, der er støttet på vedtægtens artikel 45, stk. 1, der vedrører spørgsmålet om forfremmelser.

Under de givne omstændigheder må jeg imidlertid erkende, at det er vanskeligt på grundlag af en tilsidesættelse af artikel 7 at opstille en selvstændig annullationsgrund eller et anbringende, der er forskelligt fra anbringendet om magtfordrejning, og som adskiller sig fra det anbringende, der hviler på artikel 45, stk. 1.

Forudsat at dette alligevel er muligt, skal jeg undersøge, hvorvidt sagsøgerens argumentation er holdbar.

Kommissionen har klargjort sine indvendinger imod sagsøgerens opfattelse ved at beskrive Mensching's karriere.

Mensching var fra 1970 til 1975 medlem af kommissionsmedlem Haferkamp's kabinet, fra august 1975 til april 1981 assistent for generaldirektøren for konkurrence, stedfortrædende kabinetschef og derpå kabinetschef for det nævnte kommissionsmedlem; Mensching har ud over sin universitetsuddannelse erhvervet de kundskaber og den faglige erfaring, der var krævet i meddelelsen om ledig stilling, såvel med hensyn til beskaffenheden af den stilling, der skulle besættes, som de øvrige krævede kvalifikationer.

Hans opgaver som assistent for generaldirektøren for konkurrence omfattede nemlig alle sider af Fællesskabets konkurrencepolitik og konkurrenceret, og de opgaver, han bestred i det omtalte kommissionsmedlems kabinet, beviser ikke kun, at han kan lede et personale, men indebar også, at han måtte varetage og beskæftige sig med alle sider af det pågældende fællesskabsområde — foruden ganske specifikke områder — i overensstemmelse med kommissionsmedlemmets opgaver og med Kommissionens kollegiale forretningsgang og ansvarsområder, der medfører, at medlemmerne af Kommissionens kabinetter må varetage samtlige opgaver, der påhviler institutionen.

I Haferkamp's kabinet var Mensching i øvrigt igennem omtrent fire år som assisterende kabinetschef ansvarlig for konkurrencepolitikken (GD IV) og i hans bedømmelser er der — som Kommissionen har anført — redegjort for hans opgaver i perioden 1971-1981, der vedrørte alle områder inden for konkurrencepolitikken.

Sagsøgeren har under den mundtlige forhandling særligt fremhævet, at Mensching ikke opfyldte en af de krævede kvalifikationer, nemlig kendskab til et eller flere af de berørte områder, idet hans karriere havde givet ham mulighed for at erhverve dette kendskab.

Jeg er ikke enig i denne opfattelse.

I meddelelse om ledig stilling blev der (i modsætning til samtlige øvrige betingelser) ikke krævet noget *grundigt* kendskab, men derimod alene et ikke nærmere bestemt kendskab til et eller af områderne inden for GD IV.

Under disse omstændigheder finder jeg ikke, at ansættelsesmyndigheden har begået en fejl — og navnlig ikke, at den lå under for en åbenbar vildfarelse — da den gik ud fra, at Mensching havde dette kendskab. Det modsatte ville være forbløffende, når talen er om en tjenestemand, som sagsøgeren selv har anerkendt som »yderst kvalificeret«.

Kommisisonen har endvidere anført, at Mensching's bedømmelser for hele hans tjenestetid har været yderst rosende, ligesom hans kompetence og de egenskaber, der gør ham til en usædvanlig tjenestemand, blev fremhævet i bestemmelserne.

Ganske vist fremgår det af Bouteiller's karriere — tjenestemand i Generaldirektoratet for Konkurrence siden 1959 — at han også opfyldte betingelserne i meddelelsen om ledig stilling, hvilket Kommissionen også har indrømmet i sit svarskrift.

Imidlertid var — som Kommissionen videre anførte — sagsøgerens bedømmelser kun entydigt gunstige for årene 1959-1978.

Under disse omstændigheder var ansættelsesmyndigheden berettiget til i tjenestens interesse at udnytte sit skøn ved bedømmelsen af ansøgernes egnethed til at udføre nye opgaver.

Dette skete i den udtalelse, Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser afgav. Blandt samtlige ansøgere, udvalgte det fem ansøgere af forskellig statsborgerskab, som det anså som de mest egnede til den pågældende stilling. Blandt disse ansøgere var Mensching, derimod ikke sagsøgeren.

Som Domstolen gentagne gange har anført, »[henhører] vurderingen af en tjenestemands evner... under administrationens kompetence« [1], hvorved »ansættelsesmyndigheden i sin vurdering af tjenestens interesse samt de fortjenester, der skal tages i betragtning i forbindelse med [en afgørelse om forfremmelse], råder over et vidt skøn« [2].

På dette område »[skal] Domstolen... kun tage stilling til, om administrationen ved den fremgangsmåde og det grundlag, der har ført til den vurdering, har holdt sig inden for rimelige grænser, og om dens afgørelse er behæftet med åbenbare fejl«.

Domstolen kan navnlig ikke sætte sin vurdering af ansøgernes fortjenester og kvalifikationer i stedet for ansættelsesmyndigheden, når intet i sagen giver grundlag for at antage, at ansættelsesmyndigheden ved sin vurdering af ansøgernes fortjenester og kvalifikationer har begået en åbenbar fejl« [3].

Dette er tilfældet i nærværende sag. Det er ikke blevet godtgjort, at ansættelsesmyndigheden i forbindelse med, at den ansatte Mensching og ikke Bouteiller eller nogen anden ansøger, har overskredet grænserne for det vidtgående skøn, som Domstolen har tilkendt den, eller åbenbart har bedømt ansøgernes kvalifikationer fejlagtigt.

Domstolen har endvidere fundet [4], at ansættelsesmyndigheden end ikke er »pligtig at begrunde beslutningerne om forfremmelser over for de ansøgere, der ikke er blevet forfremmet, da betragtningerne i en sådan begrundelse kan få skadelige virkninger for disse eller i de mindste nogle af disse«.

Ganske vist kræver — således som Domstolen ligeledes har fastslået [5] — udøvelsen af ansættelsesmyndighedens beføjelser »en nøje undersøgelse af aktsamlingerne samt en omhyggelig iagttagelse af de i stillingsopslaget opstillede betingelser«.

Imidlertid fremgår det af den fremstilling, jeg har givet, at udnævnelsen af Mensching er sket under nøje overholdelse af de betin-

1 — Dom af 27. juni 1973 i sag 35/72 (Kley mod Kommissionen, Sml. s. 679, præmis 29).

2 — Jfr. eksempelvis dom af 30. oktober 1974 i sag 188/73 (Grassi mod Rådet, Sml. s. 1109, præmis 26), dom af 3. december 1981 i sag 280/80 (Bakke-D'Aloya mod Rådet, Sml. s. 2887, 2898, præmis 10), dom af 21. april 1983 i sag 282/81 (Ragusa mod Kommissionen, Sml. s. 1245, 1256 og 1257, præmisserne 9 og 13), dom af 14. juli 1983 i sag 176/82 (Nebe mod Kommissionen, Sml. s. 2475, 2486, præmis 18), dom af 23. oktober 1986 i sag 26/85 (Vaysse mod Kommissionen, Sml. s. 3131, præmisserne 26 og 27).

3 — Jfr. dom af 21. april 1983 i sag 282/81 (Ragusa mod Kommissionen, ovenfor anført, sammendrag og præmis 13).

4 — Grassi-dommen, ovenfor anført, præmis 12.

5 — Jfr. Grassi-dommen, ovenfor anført.

gelser, der er opstillet i meddelelsen om ledig stilling, og under hensyntagen til akterne vedrørende ham.

Jeg er derfor af den opfattelse, at dette anbringende må forkastes.

2.2. Sagsøgeren har anført, at Kommissionen ikke har foretaget nogen sammenligning af ansøgernes fortjenester og af deres bedømmelser, hvorved den har tilsidesat vedtægtens artikel 45.

Ansøgningerne er endvidere ikke blevet behandlet af Kommissionen selv, der alene har henholdt sig til den gennemgang, der blev foretaget af Generaldirektoratet for Personale og Administration, samt til den beretning, der er afgivet af Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser til lønklasserne A 2 og A 3.

Imidlertid fremgår det af protokollen for Kommissionens møde den 19. december 1984

a) at ansøgernes ansøgninger blev omdelt sammen med dokumentet PERS(84)204;

b) at disse var blevet behandlet af Generaldirektoratet for Personale sammen med de dokumenter, der befandt sig i de pågældendes akter;

c) at Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser afgav sin udtalelse den 17. december 1984, som Kommissionen tog til efterretning; udtalelsen var baseret på en behandling af de enkelte tjenestemænds ansøgninger samt akterne ham vedrørende, ligesom der var taget hensyn til den af generaldirektøren for konkurrence fremsatte opfattelse, der blev hørt af udvalget;

d) at Kommissionen foretog en sammenligning af ansøgernes fortjenester, hvorved den tog hensyn til de særlige forhold i forbindelse med stillingen, ligesom den foretog en bedømmelse af kvalifikationer, indsats og tjenstlig adfærd for hver enkelt ansøgers vedkommende.

Der er ingen grund til at antage, at det skulle forholde sig anderledes; i hvert fald har sagsøgeren på ingen måde bevist, at Kommissionen ikke rent faktisk foretog en sammenligning af ansøgernes fortjenester.

Som fastslået ved dom af 1. juli 1976 i sag 62/75 [6], gælder endvidere, at ansættelsesmyndigheden ved beslutninger om forfremmelse »efter vedtægten [har] beføjelse til, når den træffer beslutning om forfremmelser, at foretage udvælgelsen på grundlag af en sammenligning af de ansøgeres fortjenester, som kan forfremmes, efter den metode, som ansættelsesmyndigheden finder mest hensigtsmæssig«. Herved foreligger der forskellige vurderingskriterier, heriblandt eksamensbeviser, kvalifikationer og arbejdsindsats, samt det almindelige niveau, som ansøgerne viser i tjenesten i forbindelse med varetagelsen af deres opgaver [7].

På grundlag af denne sammenligning kan ansættelsesmyndigheden — som Domstolen ligeledes allerede har statueret [8] — såfremt »en ansøger opfylder alle betingelserne i stillingsopslaget foretrække ham frem for en anden ansøger, der også er kvalificeret, ud fra et hensyn til tjenestens interesse, uden at en sådan udnævnelse er udtryk for magtfordrejning«.

Endelig skal jeg også fremhæve den videregående skønsbeføjelse, som institutionerne råder over ved afgørelse om forfremmelse i

6 — De Wind mod Kommissionen, Sml. 1976, s. 1167, 1176, præmis 17.

7 — Jfr. eksempelvis dom af 17. marts 1983 i sag 280/81, Hoffmann mod Kommissionen, Sml. s. 889, præmis 9; dom af 24. marts 1983 i sag 298/81, Colussi mod Parlamentet, Sml. s. 1131, præmis 22; dom af 14. juli 1983 i sag 9/82, Ohrgaard og Delvaux mod Kommissionen, Sml. s. 2379, præmis 17.

8 — Jfr. f. eks. dom af 17. december 1981 i sag 151/80, De Hoe mod Kommissionen, Sml. s. 3161, 3175, præmis 16.

henhold til vedtægtens artikel 45, således som denne også er blevet bekræftet ved den retspraksis, der er omtalt under det foregående anbringende; Domstolen kan i den forbindelse ikke erstatte ansættelsesmyndighedens vurdering af ansøgernes kvalifikationer og fortjenester med sin egen bedømmelse bortset fra de tilfælde, hvor der åbenbart foreligger en fejl[9].

Det må derfor også ved den krævede sammenligning af ansøgernes fortjenester konkluderes, at det ikke af sagens akter fremgår, at ansættelsesmyndigheden skulle have overskredet sine beføjelser eller på nogen måde begået en fejltagelse ved dens vurdering.

Sagsøgeren har — i sin replik — endvidere bestridt sammensætningen af og proceduren i Det Rådgivende Udvalg for Forfremmelser i lønklasserne A 2 og A 3; han har nemlig ikke kunnet fastslå, om de gældende regler er blevet overholdt, og har rejst spørgsmålet, om udvalget har overholdt vedtægtens artikel 45, stk. 1, hvorefter »ansættelsesmyndigheden og alene ansættelsesmyndigheden er beføjet til at træffe afgørelse om forfremmelser«.

Jeg skal i den forbindelse understrege, at Det Rådgivende Udvalg for Forfremmelser blev oprettet ved beslutning af 23. juli 1980, hvorved udvalgets sammensætning, dets procedure og kompetence blev fastlagt.

Det fremgår klart af ordlyden af denne beslutning, at der er tale om et gremium med rådgivende opgaver, der består af personligt udnævnte medlemmer, og som skal bistå Kommissionen ved udøvelsen af dens opgaver som ansættelsesmyndighed for tjenestemænd i lønklasserne A 2 og A 3, men som på ingen måde er beføjet til at træffe afgørelse.

Som Domstolen allerede har anført det i dommen i sagen Vaysse[10], »[er] afgørelse om forfremmelse, overflyttelse og forflyttelse... omfattet af ansættelsesmyndighedens enekompetence. Såfremt ansættelsesmyndigheden på eget initiativ og uden at være forpligtet dertil i medfør af vedtægten indfører en rådgivende instans, såsom »Noël-gruppen« under forberedelsen af visse afgørelser, kan den derfor frit bestemme sammensætningen af den pågældende instans samt dens ansvarsområde.«

Hvad angår sagsøgerens anbringende, hvorefter Kommissionen i sit svarskrift har anført, at den ikke var bekendt med skrivelsen af 1. oktober 1984, hvorved han for kort tid blev betroet varetagelsen af opgaverne som kontorchef, har Kommissionen klart redegjort for, at der ikke var tale om en interimsafgørelse i henhold til artikel 7, stk. 2, hvortil der kræves en afgørelse fra ansættelsesmyndighedens side, og som i henhold til artikel 26 skal indføres i tjenestemandens personlige akter, men om en forbigående konstitution som kontorchef af sagsøgeren pga. hans højere anciennitet i lønklassen, indtil stillingen blev endeligt besat. Der er altså tale om en foranstaltning vedrørende den interne organisation af tjenesten under GD IV, som i henhold til artikel 26 i Kommissionens forretningsorden principielt sker automatisk, hvilket nødvendigvis ikke burde have været bragt til Kommissionens kendskab. Under alle omstændigheder kan varetagelsen af de pågældende opgaver i et tidsrum på lidt over to måneder ikke nødvendigvis foranledige Kommissionen til at ændre sin vurdering af ansøgerens fortjenester.

9 — Ragusa-dommen, ovenfor anført.

10 — Ovenfor anført, præmis 15.

Endelig kan sagsøgeren efter min opfattelse heller ikke klage over, at den anfægtede forfremmelse fandt sted den 19. februar 1985, altså på et tidspunkt, da Kommissionen endnu ikke var i besiddelse af de seneste bedømmelser (sagsøgerens bedømmelser for årene 1983-1985 blev udfærdiget i februar 1986).

Som Kommissionen har anført, rådede den både for sagsøgerens og Mensching's vedkommende på forfremmelsestidspunktet over deres sidste bedømmelser, der i 1984 var blevet udfærdiget for årene 1981-1983. Sagsøgerens bedømmelse for årene 1983-1985 var i øvrigt en bekræftelse af den den tidligere bedømmelse af ham.

Jeg finder derfor, at heller ikke dette anbringende kan lægges til grund.

2.3. Sagsøgeren har fremført et sidste anbringende til støtte for sit søgsmål, som alle de øvrige anbringender i øvrigt i en vis forstand kan siges at være bestanddele af, hvilket jeg allerede har nævnt. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen nemlig begået magtfordrejning (eventuelt i form af en tilblivelsesmangel) derved, at den har foretrukket en medarbejder fra et kommissionsmedlems kabinet fremfor en tjenestemand med en sædvanlig karriere.

Jeg skal først behandle de af sagsøgerens argumenter, der endnu ikke er blevet behandlet, og som må anses for ubegrundede.

Sagsøgeren har — som en relevant omstændighed — anført den usædvanlige hurtighed, hvormed Kommissionen traf afgørelsen om udnævnelsen af Mensching. Denne kendsgerning, der er en bestanddel af en række formodninger, der hævdes at være tilstrækkelige til at godtgøre, at der foreligger magtfordrejning, skulle bero på, at udnævnelsen af Mensching allerede på forhånd var blevet besluttet.

Imidlertid er der intet i sagsakterne, der giver os grundlag for at nå til dette resultat.

Kommissionen har under den mundtlige forhandling fremhævet, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt, at det normale tidsrum fra indgivelsen af ansøgninger og til Kommissionen træffer sin beslutning, sædvanligvis er to til tre uger. I nærværende tilfælde forløb der næsten en måned, hvilket er det sædvanlige tidsrum for en sådan procedure; argumentet om, at der skulle foreligge overilethed eller hast fra institutionens side er derfor ikke holdbart.

Den pågældende stilling var i øvrigt nyoprettet, hvorfor det ikke kan undre, at man efter dens oprettelse var ivrig efter at få den besat.

Sagsøgeren har i sin replik henvist til et påstået ønske fra Kommissionens side om inden for rammerne af den interne ligevægt, som Kommissionen ønsker at opretholde, at foretrække en tjenestemand med tysk statsborgerskab. Beviset herfor skulle særligt være det forhold, at der kun foreligger ét rådgivende udvalg for de lønklasser A 2 og A 3.

Kommissionen har udtalt, at den sidstnævnte omstændighed beror på, at ansættelsesmyndigheden, altså Kommissionen, er den samme for de lønklasser; endvidere er tysk statsborgerskab overrepræsenteret i GD IV, hvilket svækker ligevægtsargumentet.

Sagsøgeren har i øvrigt under den mundtlige forhandling i betragtelig grad svækket sit anbringende, idet han har anført, at Mensching's statsborgerskab i sidste instans ikke spiller nogen rolle for grundlaget for hans søgsmål.

Endvidere har sagsøgeren under den mundtlige forhandling indrømmet, at de fratrådte kommissionsmedlemmers statsborgerskab

egenlig ikke var afgørende for hans anbringende, og at han ikke har rejst tvivl om kommissionsmedlemmernes uafhængighed.

Anbringendet om, at der muligvis foreligger diskriminering på grundlag af nationalitet, må derfor afvises.

Til anbringendet om, at Mensching var medlem af et kabinet, har sagsøgeren yderligere anført nogle generelle omstændigheder: nemlig det forhold, at der fra kommissionsmedlemmernes kabinetter sker springavancement ind i institutionen, fagforeningernes protest herimod og forespørgslerne herom fra medlemmer af Europa-Parlamentet.

Kommissionen har som sit svar herpå nærmere redegjort for sit svar til de nævnte medlemmer, som indeholder det præcise forhold mellem forfremmelserne af kabinetstjenestemænd og det samlede antal forfremmelser, der fandt sted i andet halvår 1984.

Kommissionen har anført, at fagforeningernes protest i øvrigt var fremsat for at forhindre muligt misbrug ved genindplaceringen af tidligere kabinetsmedlemmer særligt med hensyn til midlertidigt ansatte og afholdelsen af individuelle udvælgelsesprøver, altså tilfælde, der adskiller sig fra Mensching's situation, der har været fastansat tjenestemand ved Kommissionen siden den 1. oktober 1973.

Sagsøgerens anbringende hviler således på almindelige overvejelser vedrørende omstændigheder, der ikke har noget med sagen at gøre; disse er efter min opfattelse ikke tilstrækkelige til at afgive holdepunkter for den antagelse, at der foreligger magtfordrejning.

Som Domstolen har statueret [11], »er en beslutning, kun behæftet med magtfordrejning, når det på grund af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at den er truffet til forfølgelse af andre mål end dem, der er angivet«.

Det fremgår således af ovenstående, at sagsøgeren ikke i tilstrækkeligt omfang har godtgjort, at Kommissionen har udøvet sin skønsbeføjelse fejlagtigt derved, at den har forfulgt uberettigede mål eller har begået en åbenbar fejltagelse.

Derfor kan man efter min opfattelse heller ikke lægge sagsøgerens anbringende til grund, hvorved Kommissionens beslutning er baseret på magtfordrejning.

3. Da ingen af sagsøgerens anbringender kan lægges til grund, er jeg af den opfattelse, at sagsøgte må frifindes, og at hver part i henhold til procesreglementets artikel 70 betaler sine omkostninger.

11 — Jfr. eksempelvis dom af 21. juni 1984 i sag 69/83, Lux mod Revisionsretten, Sml. s. 2447, 2465, præmis 30.